

Arrest

nr. 148 050 van 18 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 13 november 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 oktober 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. VAN DER SCHUEREN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De beslissing van 2 oktober 2014 waarbij verwerende partij verzoekster het bevel om het grondgebied te verlaten geeft vormt de thans bestreden beslissing.

Zij is gemotiveerd als volgt

“Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

*o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.“*

2. Over de gegrondheid

2.1. In een enig middel werpt verzoekster op, *“Schending van art. 7, alinea 1, 1°, art. 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Schending van art. 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Schending van artikel 3 en 8 EVRM”.*

Verzoekster betoogt als volgt:

“De beslissing houdt een schending in van artikel 74/13 vreemdelingenwet op zich.

De beslissing houdt een schending in van artikel 74/13 vreemdelingenwet in combinatie met het hoorrecht.

De beslissing miskent het hoorrecht zoals verzekerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de EU op zich, minstens in combinatie met artikel 74/13 vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen.

Een bevel is een verwijderingsmaatregel.

Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

. het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat gedaagde niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat het nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoekster verwijst naar arrest 110832 van de RvV dd. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoeker het volgende middel opgeworpen: (...)

Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel: (...)

Dit arrest aanvaardt de toepassing van het hoorrecht in het kader van artikel 74/13 vreemdelingenwet en van een bevel.

“Een onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht als onderdeel van het recht van verdediging kan leiden tot een vernietiging. Niet elke onregelmatigheid leidt tot nietigverklaring. Om dergelijke regelmatigheid te constateren dient aan de hand van specifieke feitelijke en juridische omstandigheden eigen aan het geval te worden nagegaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).”

Verzoekster toont ten overvloede aan dat dergelijke specifieke feitelijke en juridische omstandigheden aanwezig zijn.

Wanneer verzoekster zou gehoord geweest zijn dan had zij als verweer op de mogelijkheid tot het nemen van een bevel kunnen wijzen op het feit dat zij sinds 23 april 2010 tot en met heden school loopt in het „Okan Athenueum“ te Turnhout. Dat zij daarenboven een arbeidsovereenkomst voor bediende van onbepaalde duur kan voorleggen. Verzoekster werd namelijk vanaf 05/11/2013 als leerling halftijds te werk gesteld.

Verzoekster zou gewezen hebben op haar leerplicht en het reëel risico op verlies van een schooljaar.

Verzoekster had kunnen wijzen op artikel 24 van de Grondwet, artikel 2 van het Eerste Toegevoegde Protocol bij het EVRM, de artikelen 18 en 19 van het IVBPR en artikel 13 van het IVESCR.

Verzoekster zou wijzen op het feit dat zij onmogelijk kan terugkeren naar Georgië gelet op de talrijke doodsbedreigingen en misdrijven gepleegd t.a.v. verzoekster en haar familie. De oorzaak hiervan ligt in de aanwezigheid van diverse etnische conflicten in Georgië als gevolg van de oorlog tussen Rusland en Georgië (artikel 3 EVRM)

Tot slot zou verzoekster wijzen op het feit dat zij uitstekend geïntegreerd is in België, dat zij ontegensprekelijk bijzondere banden heeft met België, dat zij een meerwaarde betekent voor de samenleving, dat de door haar gevolgde opleidingen dit kunnen bevestigen eveneens de vele getuigenissen, dat zij vrijwilligerswerk verricht, dat zij een vriendengroep heeft opgebouwd, dat zij vertrouwd is met de Belgische cultuur en dat zij duurzaam lokaal verankerd is (artikel 8 EVRM).

Al deze gegevens zouden tot een andere beslissing hebben kunnen leiden.

Verwerende partij had bijgevolg rekening moeten houden met deze specifieke omstandigheden in de beslissing.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet is niet opgenomen in de beslissing. Er is geen enkele overweging opgenomen met betrekking tot de criteria opgenomen in dit artikel.

In die zin diende ook artikel 3 EVRM gerespecteerd te worden.

Doordat verzoekster deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van haar “administratieve verdediging”, niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft verwerende partij het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden.

Dat de beslissing om deze reden dient te worden vernietigd”.

2.2. Het middel is onontvankelijk voor zover de schending opgeworpen wordt van artikel 7, eerste lid, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het verzoekschrift ontbeert immers een uitleg aangaande de wijze waarop de bestreden beslissing voormelde bepaling schendt. Verzoekster betwist nergens de vaststelling in de bestreden beslissing dat ze in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, namelijk een geldig visum.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.4. Kernbetoog van verzoekster is dat de bestreden beslissing niet motiveert aangaande het gestelde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en dat ze niet gehoord werd alvorens de bestreden beslissing werd getroffen zodat ze niet de kans kreeg argumenten naar voren te brengen die hadden kunnen leiden tot een andersluidende beslissing.

2.5. Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten *Pb.C.* 14 december 2007, afl. 303; zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86).

Vaste rechtspraak van het Hof stelt dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven, in toepassing van artikel 7 van Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: *Terugkeerrichtlijn*; *Pb.L.* 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; *Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het geven van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten kan worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van verzoekster ongunstig kan beïnvloeden.

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34).

De Raad wijst er op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, *Jurispr. blz. I 307*, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, *Jurispr. blz. I 8237*, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, *Jurispr. blz. I 9147*, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). In deze kan de verwerende partij worden gevolgd.

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekster in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

2.6. Te dezen dient de Raad vast te stellen dat de omstandigheden die verzoekster aanvoert in haar verzoekschrift en die volgens haar tot een andersluidende beslissing hadden kunnen leiden, reeds aangevoerd werden in de aanvraag om verblijfsmachtiging die verzoekster en haar familieleden ingediend hebben op 28 mei 2014. Hierin werden meer bepaald het schoollopen, de arbeidsovereen-

komst in dit verband en de leerplicht aangehaald, wat gekoppeld werd aan artikel 24 van de Grondwet, artikel 2 van het Eerste Toegevoegde Protocol bij het EVRM, de artikelen 18 en 19 van het IVBPR en artikel 13 van het IVESCR. Verwerende partij heeft in de beslissing van 2 oktober 2014 waarbij de betrokken aanvraag onontvankelijk werd verklaard dienaangaande reeds gesteld: *“Meester Van der Schueren haalt aan dat het recht op onderwijs gewaarborgd wordt door artikel 24 van de Grondwet, artikel 2 van het Eerste Toegevoegde Protocol bij het EVRM, de artikelen 18 en 19 van het IVBPR en artikel 13 van het IVESCR. [A.] loopt school in België en is een voorbeeldleerlinge die goede resultaten behaalt op school. [A.] werd vanaf 05 november 2013 tewerkgesteld als bediende in het kader van deeltijds werken/deeltijds leren, haar werkgever is tevreden over haar inzet en gedrag (zie tewerkstelling, schrijven verantwoordelijke Centrum voor leren en werken, arbeidsovereenkomst, schoolattesten, rapport, schrijven lerares/leraar/directeur). We stellen vast dat [A.] sinds haar meerderjarigheid niet langer schoolplichtig is volgens de Belgische wet. Dit element kan dan ook niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Indien [A.] in België wenst te studeren dient zij de daartoe opgestelde procedure te volgen, de wet voorziet de mogelijkheid om een studentenvisum te bekomen mits men aan de juiste voorwaarden voldoet.”* Voorts werd ook de vrees voor terugkeer naar Georgië aangehaald, die door de verwerende partij in de reeds aangehaalde beslissing van 2 oktober 2014 als volgt beoordeeld werd, *“De raadvrouw herneemt beknopt het asielrelaas van de ouders van betrokkene. Er wordt echter geen enkel nieuw element toegevoegd aan de elementen die reeds tijdens de asielprocedure naar voor gebracht werden en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Het is onmogelijk; zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel te aanvaarden.”* Ten slotte werd ook de integratie aangehaald en in het licht hiervan artikel 8 EVRM, dat als volgt beoordeeld werd door de verwerende partij in de reeds aangehaalde beslissing van 2 oktober 2014: *“De elementen van integratie namelijk dat betrokken zich uitstekend geïntegreerd zou hebben, dat zij ontegensprekelijk bijzondere banden zou hebben met België, dat zij door middel van opleidingen getracht heeft een plaats te vinden in de maatschappij, dat vele getuigen bevestigen dat zij zich uitstekend integreert in België en een meerwaarde betekent voor de samenleving, dat zelfs prinses Astrid de tijd nam om betrokkene en haar familie te bezoeken in hun appartement, dat zij vrijwilligerswerk verrichte (zie convention particulière pour l'exécution du volontariat en 2013), dat betrokkene zich op professioneel vlak volledig wenst te integreren in de maatschappij, dat zij een vriendengroep heeft opgebouwd, dat betrokkene met de Belgische cultuur vertrouwd is, dat zij duurzaam lokaal verankerd is, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)”* en *“Wat het inroepen van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is, aangezien de verplichting om het grondgebied te i verlaten voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. De overige familieleden van betrokkene hebben immers ook geen verblijfsstatuut en bevinden zich illegaal op het grondgebied. Gewone Sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster toont niet aan dat de door haar opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen.’ Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet.”*

Door deze reeds in de door de verwerende partij getroffen beslissing van 2 oktober 2014 beoordeelde elementen te herhalen toont verzoekster niet aan dat haar horen door de verwerende partij in casu tot een andersluidende beslissing had kunnen leiden.

2.7. Daargelaten de vraag of artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een formele motiveringsplicht inhoudt, kan noch deze wetsbepaling noch het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht tot gevolg hebben dat de verwerende partij indien ze een verwijderingsmaatregel treft op dezelfde dag dat de beslissing getroffen wordt waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, nogmaals dient te motiveren aangaande elementen die reeds aan bod kwamen in voormelde beslissing of verzoekster nogmaals dient te horen, daar waar ze de kans gehad heeft om in de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet alle elementen aan te brengen, die volgens haar een verder verblijf in het Rijk verantwoorden.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA